

Оповідання про тварин

КУПИТИ

До збірки увійшло три оповідання. Маленьке щеня і мисливець, якому підкинули тварину - головні герої оповідання «Снап. Історія бультер'єра». Про те, як мисливець виховував щеня, привчав до їжі і житла, вчив полюванню. В оповіданні «Лобо. Король корумпо» автор показує, наскільки жорстокою може бути людина в досягненні своєї цілі. І про те, якими відданими можуть бути вовки. В третьому творі розповідається про лиса Доміно. Люди вважаю, що це він винищує стада овець. Тому влаштовують на лиса полювання.

Снап

ІСТОРИЯ БУЛЬТЕР'ЄРА

I

Уперше я побачив його напередодні Дня всіх святих, коли вже смеркало.

Рано-вранці я отримав телеграму від мого приятеля по коледжу Джека: «Посилаю тобі чудове цуценя. Будь із ним ввічливим, так безпечніше».

Це так схоже на Джека — прислати кепську машину або лютого сунса замість цуценяти, тож я очікував пакунок дещо із цікавістю. Коли його доставили, на пакунку була позначка «Небезпечно». Тільки-но я спробував доторкнутися до подарунка, як звідти почулося гарчання. Через сітчастий отвір я побачив, що всередині пакунка не дитинча тигра, а лише маленький білий бультер'єр. Він гарчав на всіх і на все, якщо помічав поряд швидкі рухи, гарчав неприємно і часто. Собаки гарчать на два лади: гуркітливим та грудним голосом — це ввічливе попередження або люб'язна відповідь — і гучно, майже з вищанням — це останнє слово перед нападом. І саме на другий лад гарчав тер'єр. Як любитель собак я вважав, що знаю про них майже все. Відпустивши носильника, я дістав свій універсальний складаний ніж — ніж-зубочистку, ніж-молоток, ніж-сокиру, а також він заміняв набір інструментів, кочергу, фірмовий виріб нашої компанії, — і підняв сітку. О, так, я знав

усе про собак! Маленький лютий цуцик гарчав на кожен дотик мого ножа до сітки, і коли я перекинув ящик, він кинувся мені на ноги. Якби його лапа не заплуталась у сітці, мені було б непереливки. Але я скочив на стіл, де він не міг мене дістати, і спробував вгамувати його. Я завжди намагаюся говорити з тваринами. Я поділяю думку про те, що вони відчують деякі наші наміри, навіть якщо не розуміють наших слів. Але цей песик, вочевидь, уважав мене лицеміром і поставився з презирством до мого підходу. Спочатку він сів під стіл і спостерігав, чи не з'явиться нога, яка намагатиметься ступити на підлогу. Я був упевнений, що зможу підкорити його поглядом, але мені ніяк не вдавалося зазирнути йому в очі та спуститися додолу. Я дуже спокійна людина, лестив я сам собі, адже я представник фірми з виготовлення металевих виробів, і в непохитності нас не перевершить ніхто, хіба що джентльмени, які торгують готовим одягом. Тож я сидів по-турецьки на столі. Дістав собі сигару і почав курити, а мій маленький тиран лежав унизу та не зводив очей з моїх ніг. Я витяг із кишені телеграму і перечитав її: «Чудове цуценя. Будь із ним ввічливим, так безпечніше». Гадаю тут більше допомогла моя холоднокровність, ніж ввічливість, адже за півгодини години гарчання припинилося. За годину він уже не стрибав на газету, яку я обережно поклав скраю стола, щоби перевірити його реакцію. Мабуть, його роздратованість від перебування в клітці вщухала. Коли я закурив третю цигарку, песик ліг біля каміну; однак не забуваючи про мене — поскаржитися на це я не міг. Він за мною стежив одним оком, а я двома, але не за ним, а за його коротким хвостиком. Якби цей хвіст хоча б один

раз поворухнувся, я міг би відчутти себе переможцем. Але хвостик не рухався. Я дістав книгу і так і просидів на столі, поки ноги не звела судома, вогонь у каміні не почав згасати. Близько десятої вечора стало прохолодно, а о пів на одинадцятую вогонь згас. Мій подарунок на Геллоувін підвівся, позіхнув і потягнувся, потім улігся під моїм ліжком на хутрянtimerу килимку. Тихенько перебираючись зі стола на комод, потім на камінну полицю, я таким чином дістався до ліжка і, тихенько роздягнувшись, ліг Жодного зауваження з боку мого господаря не було. Я ще не встиг заснути, як почув тихе шкряботіння, потім песик пройшовся по ліжку, по моїх ногах. Снапу, певно, стало дуже холодно під ліжком, і він мав намір скористатися моєю гостинністю цілком.

Він скрутився біля моїх ніг так, що мені стало дуже незручно лежати. Даремно я спробував улаштуватися зручніше, тільки-но я поворушився, як він вчепився зубами в мою ногу, і лише товста ковдра врятувала мене від каліцтва.

Упродовж години я пересував ноги на міліметр, аж поки нарешті зміг спокійно спати. Проте кілька разів серед ночі мене будило сердите гарчання цуценяти — мабуть, через те, що я посмів поворушити ногою без його дозволу, хоча, можливо, його дратував і мій храп.

Уранці я хотів прокинутися раніше за Снапа. Бачите, я назвав його Снапом... Повне його ім'я Джинджерснап. Деяким собакам складно підібрати кличку, а деяким вони даються самі собою.

Я хотів прокинутися о сьомій. Снап же прокидався ще до восьмої, тому ми встали о восьмій. Він дозволив мені

розпалити камін та одягнутися не на столі. Коли я виходив із кімнати, щоби приготувати сніданок, то зауважив:

— Снапе, мій друже, хтось би на моєму місці виховував тебе батогом, але, здається, я маю кращий план. Сьогодні лікарі рекомендують систему оздоровлення, яка називається «залишити без сніданку». І я це спробую на тобі.

Це було жорстоко, але я не годував його впродовж дня. Він пошкрябав мені двері, потім довелося їх перефарбовувати, але ввечері він уже брав трохи їжі з моїх рук.

Через тиждень ми стали друзями. Тепер він спав на моєму ліжку і дозволяв мені ворушити ногами, не кусав їх та не намагався мене покалічити. Система «залишити без сніданку» творила дива: через три місяці ми були нерозлучними друзями. Отже, в телеграмі його цілком слушно назвали «чудовим цуценям».

Здавалося, Снап не відав, що таке страх. Коли він зустрічав маленьку собачку, він зовсім на неї не зважав, але тільки-но з'явиться поблизу собака середнього розміру, він стрімко витягував свій невеличкий хвостик та ходив навколо незнайомця, презирливо шкрібся задніми лапами, дивився в небо, вдалечінь, на землю — куди завгодно, тільки не на того собаку, відзначаючи його присутність лише гарчанням на підвищених тонах. Якщо незнайомиць не тікав, зчинялася бійка, після чого йому вже доводилося мерщій вшивався. Інколи Снап і програвав, але жодна поразка не могла його навчити хоч трохи бути обачнішим. Одного разу, їдучи в кебі під час виставки собак, Снап побачив на прогулянці слоноподібного сенбернара. Його зовнішній вигляд настільки

зацікавив цуценя, що Снап виплигнув із віконця кеба і зламав собі лапу.

Він не був схожим на жодного собаку, яких я коли-небудь знав. Наприклад, якщо хлопчина жбурляв у нього камінь, він біг, але не навтьоки, а до хлопчини. Якщо такий злочин знову повторювався, Снап сам чинив самосуд, тому його всі поважали. Тільки я і розсильний нашої контори бачили його позитивні сторони. Лише нас двох він удостоював високої честі бути його другом. Цю дружбу з часом я цінував щоразу більше. До середини літа Карнегі, Вандербільт і Астор усі разом не змогли б зібрати достатньо грошей, щоб купити в мене мого маленького песика Снапа.

II

Хоч я і не був комівояжером, однак фірма, в якій я служив, відправила мене восени у відрядження, і Снап залишився із хазяйкою квартири. Він її зневажав, а вона його боялася, і обоє ненавиділи одне одного.

Я займався збутом загороджень з колючого дроту в північних штатах. Листи надходили до мене один раз на тиждень, і у них моя хазяйка скаржилася на Снапа.

Прибувши до Мендоси, що в Північній Дакоті, я знайшов хороший ринок для збуту дроту. Звісно, я мав справу з крупними торговцями, але також я побував і у фермерів, дізнався про їхні потреби та досвід, і таким чином довідався про ферму братів Пенруф.

Побувавши у місцевості, де займаються скотарством, неодмінно почуєш чимало розповідей про хитрі та жахливі напади якого-небудь вовка. Уже не ті часи, коли можна було вовків легко перетруїти, і сьогодні вони завдають неабияких збитків фермерам. Брати Пенруф, як і більшість скотарів, облишили всі спроби отруїти або впіймати сірих розбійників у капкан, і за допомогою собак різних порід вирішили розпочати полювання на вовків. У такий спосіб вони сподівалися не лише знищити хижих ворогів, а й дещо розважитися.

Англійські гончаки виявилися заслабкими під час схватки, данські доги — надто незграбними, а хорти не могли переслідувати звіра, якщо не бачили його. Кожна порода мала певний недолік, але фермери-мисливці сподівалися досягти успіху завдяки змішаній зграї собак. Коли мене запросили на полювання у Мендосі, я був приємно здивований великою кількістю порід собак, що брали в ньому участь. Там було чимало дворняг, але були також і чистокровні собаки — зокрема, кілька російських вовкодавів, які, мабуть, коштували купу грошей.

Гілтон Пенруф, старіший із братів, «начальник» місцевого полювання, надзвичайно пишався своїми собаками та очікував від них великих подвигів.

— Хорти дуже тендітні для полювання на вовків, доги надто повільно бігають, але побачите, коли візьмуться за справу вовкодави, хижакам буде непереливки, — говорив він.

Таким чином, хорти використовувалися для гонів, доги — для резерву, а вовкодави — для вирішальної битви. У зграї також були два-три гончаки, які могли винюхати звіра, якщо

він зник із поля зору. Нам відкрився чудовий вид того жовтневого дня, коли ми рушили поміж пагорбів. Повітря було прозоре і чисте, й, хоча справа йшла до зими, не було ні снігу, ні морозу. Коні мисливців злегка були збуджені і двічі спробували показати мені, як вони звільняються від своїх наїзників.

Собаки були налаштовані на полювання, і на рівнині ми побачили одну-дві сірі плями. За словами Гілтона, то були вовки чи койоти. Собаки здійняли гучний гавкіт і помчали в погоню по свіжих слідах. Однак увечері не було жодного свідчення про їхнє полювання на вовків, окрім рани на плечі в одного хорта.

— Гадаю, від твоїх хвалених вовкодавів немає жодного зиску, Гілте, — мовив Гарвін, молодший брат. — На мою думку, маленький чорний дог значно кращий, хоч він і не чистокровний.

— Нічогісінько не розумію, — пробурчав Гілтон. Навіть койотам, не кажучи вже про вовків, не вдавалося втекти від хортів. Гончаки можуть чудово йти по триденному сліду, а доги можуть подолати навіть гризлі.

— Звісно, — сказав батько, — твої собака можуть гнати, переслідувати і подолати гризлі, але річ у тім, що вони не хочуть боротися з вовком. Уся проклята згряя насправді боїться. Хто би повернув мені віддані за них гроші.

Ось так вони бурчали і сперечалися, я ж попрощався з ними і поїхав далі. Їхня поразка мала, певно, одну причину. Собаки, хоч і були прудкими та сильними, але сам лише вигляд вовка, мабуть, наганяв на них жах. У них не вистачало духу

помірятися з ним силами, тому щоразу, коли вовкові вдавалося втекти, я згадував безстрашного маленького песика, який ділив моє ліжко впродовж останнього року. Як мені хотілося, щоб він був тут! Незграбні гіганти мали б надзвичайно сміливого вожака.

На наступній моїй зупинці, в Бароку, я отримав листи, серед яких були і два послання від хазяйки: перше — про те, що «цей осоружний пес бешкетує в мої кімнаті», друге, ще більш емоційне, — з вимогою, щоб я негайно забрав Снапа.

— Чому б не відправити його до Мендоси? — подумав я. — Усього двадцять годин у дорозі. Пенруфи йому зрадіють. Я зможу забрати його на зворотному шляху.

III

Моя наступна зустріч із Джинджерснапом не дуже відрізнялася від першої. Він стрибнув на мене, ніби хоче вкусити, і часто гарчав, але гарчання те було грудне, а його хвостик постійно погойдувався.

Пенруфи ще кілька разів полювали на вовків відтоді, як я побував у них, але кожна спроба була гіршою за іншу. Собаки майже щоразу знаходили вовка, але не могли покінчити з ним, а мисливці жодного разу не опинялися достатньо близько, щоб дізнатися у чому річ.

Старий Пенруф остаточно переконався, що «в усьому нікудишньому наброді немає жодного собаки хоробрішого за кролика».

Наступного дня вдосвіта ми рушили на полюванні. Ті самі чудові коні, ті самі вмілі вершники, ті самі великі сірі, руді, рябі собаки. Але вирізнявся серед них маленький білий собака, який був біля мене. Він гарчав не лише на собак, а й на коней, які підходили дуже близько до нього. Гадаю, Снап пересварився з усіма людьми, собаками та кінями, які опинялися поблизу, крім однієї бультер'єрки, господар якої був із готелю в Мендосі. Вона була єдиною меншою за нього, і вони, здавалося, стали друзями. Я ніколи не забуду краєвиди під час того полювання. Ми зупинилися на пласкій вершині великого пагорба, з якої видно все навкруги, аж раптом Гілтон, який уважно розглядав місцевість у бінокль, вигукнув:

— Я його бачу. Він іде до струмка Скалл. Напевне, то койот.

Тепер потрібно було, щоб і хорти розгледіли здобич. Це справа нелегка, оскільки вони не можуть дивитися в бінокль, а земля була вкрита полином вищим за зріст собак. Тож Гілтон покликав: «Сюди, Дандере», — і виставив ногу вперед. Одним спритним стрибком Дандер опинився в сідлі і сидів, балансуючі на коні, поки Гілтон наполегливо вказував на здобич.

— Він там, Дандере. Бери слід — він ось там, унизу.

Пес уважно дивився туди, куди вказував хазяїн, потім, певно, він щось побачив, зістрибнув, погавкуючи, на землю і побіг удалечінь.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ